Attila İlhan'ın Galatasaray'ı

Az çok hepimizin hayatından bir Attila İlhan şiiri geçmiştir belki ama onun nasıl bir Galatasaray sevdalısı olduğunu bilmeyenlerimiz olabilir. Yakın bir zamana kadar rahat bağıramadığı için maçlara gizli gizli giden İlhan, hala gündemi sıkı bir taraftar olarak takip ediyor. Edebiyat dünyamızın bu yaşayan çınarından kendi deyimiyle Galatasaray'ın geçmişte nasıl bir 'hicran' olduğunu ve bitmeyen Galatasaray şiirini dinledik.

Söyleşi Muharrem Sönmez

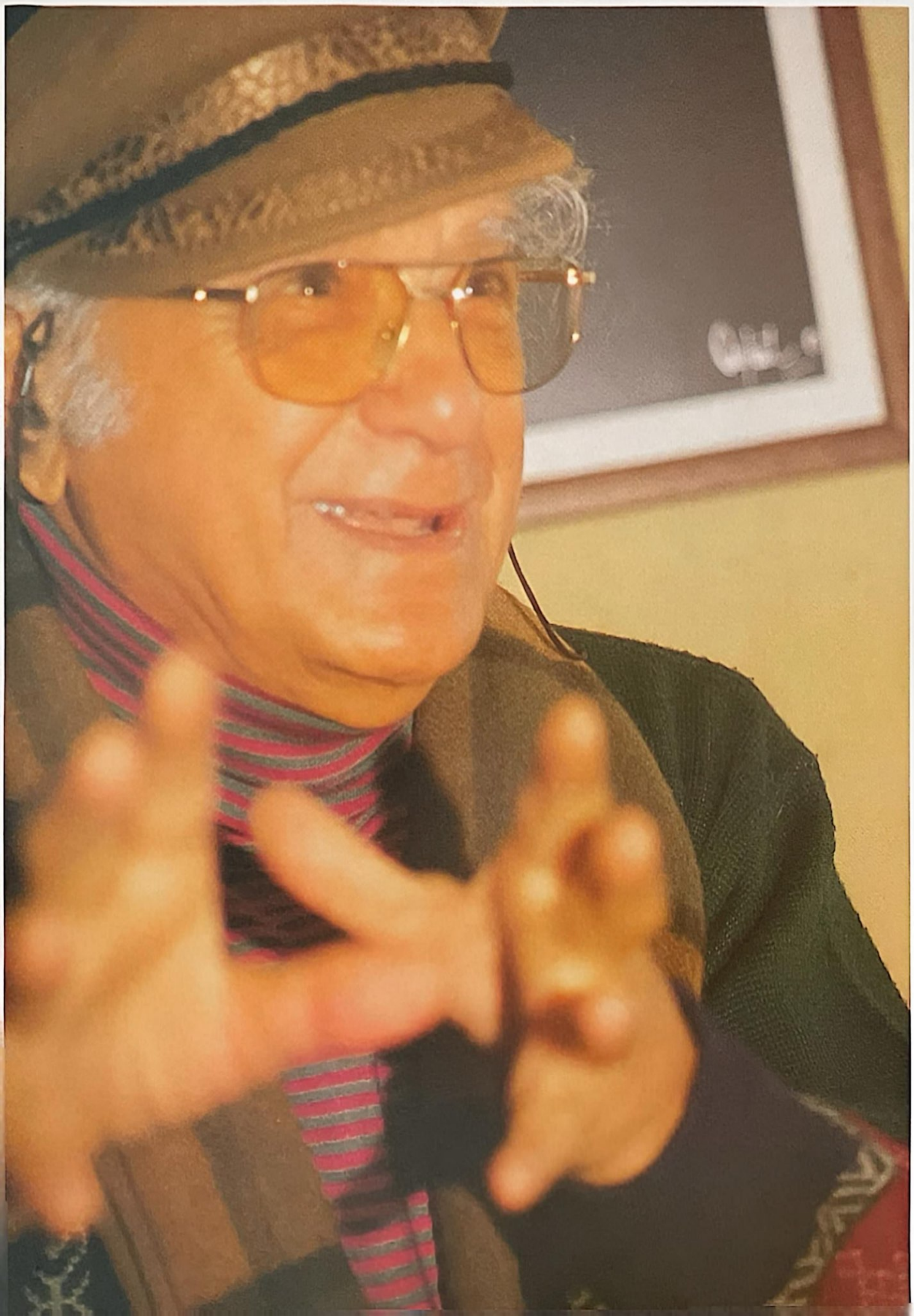

Siz Karşıyakalı olarak da tanınıyorsunuz ama okurlarımız, nasıl Galatasaraylı olduğunuzu merak edeceklerdir...

1930'lu yıllarda aramızda bir adet vardı. Herkes bir şehirden takım tutardı. İzmir'de Kaf Sin Kaf'lıydık. Ama İstanbul'dan da bir takım tutmamız lazım geliyor çünkü o zaman Türkiye Ligi yok; ben Galatasaray'ı tuttum. Londra'dan da takım tutuyorduk, oradaki takımım da Arsenal'di. Adet böyleydi o yıllarda. Galatasaray'ı niye tuttuğuma gelince; otuzlu yıllarda bir Fenerbahçe maçında Galatasaray açık farkla yenilmişti. Güçsüzün yanında olma psikolojisinden mi ne bilmiyorum, sonra ilan ettim, ben bu adamlardan yanayım diye. Sonra bizim Kaf Sin Kaf'lı arkadaşlarla kavga etmeye başladım tabii. Çünkü, sarı-kırmızı renkler aynı zamanda Göztepe'nin de renkleriydi. Bizim çocukların da allerjisi var tabii Göztepe'ye. Onlar da yavaş yavaş alışmışlardı bu duruma. Sürekli Galatasaray'ı düşünüyordum ben ama geldim gördüm ki, kafamda yarattığım imgeyle hiç ilgisi yok burada gördüklerimin. Halkın takımı değildik çünkü. Eyvah dedim kendi kendime, bu adamlar çok alafranga. Bir çare bulmak lazım. İşte o çareyi Gündüz Kılıç bulmuştu.

Daha sonra Gündüz Kılıç'a geri döneceğiz ama niçin halkın takımı değil diye düşünüyordunuz Galatasaray için?

Bilinçli olarak işin içine girdiğim-

de farkettim ki, Türkiye'de Fransız sermayesinin ve Fransız misyonerlerinin kurduğu bir okulda yetişen çocuklar, aristokrat bir hava içinde böyle bir takım kurmuşlardı. Seyircileri bile farklıydı. Dolayısıyla halka mal olmadığı için de yürümüyordu işler. İşte Gündüz Kılıç'ın başarıları burada çok önemli bir iş yapmıştı. Üç büyük takım içinde üçüncülükten yukarı çıkamıyorduk. Hele 40'lı yıllarda Beşiktaş, hepimizin anasını ağlatıyordu. Üst üste durmadan şampiyon oluyorlardı. Çok iyi hatırlıyorum o günleri. Şeref Stadı'na gidiyoruz ama "Bu inekler gene bizi yenecek, dur bakalım kaç tane yiyeceğiz" diyorduk hep.

Sizin futbolla ilişkiniz nasıl başladı, ne zaman sevdiniz onu?

Şöyle ki. O yıllarda gayri federe kulüpler İzmir'de çok etkiliydi. Bunlardan birinin adı Yıldırımspor'du. Yıldırmspor, yeşil-kırmızı forması olan ve aslında Karşıyaka'nın PAF takımı gibi çalışan bir kulüptü. Oradan çıkan çocukların hepsi birinci takıma geldiler. Tesadüf bu ya, benim evimde Karşıyaka Stadı'nın burnun dibinde. Sabahtan akşama kadar oradaydık. Kısacası tek iştigalimiz top oynamaktı bizim.

Hangi mevkide oynuyordunuz?

Ben kaleciydim hep. Çok seviyordum kaleciliği. Maçlarımız 12'de bitiyordu, 6'da halftaym (devre) oluyordu. Gazozunaydı tabii maçlar. Yalnız kadere bak ki, nasıl İstanbul'da Galatasaray yeniliyorsa, Karşıyaka'da da hep Yıldırımspor yeniliyordu. Bir keresinde kalenin arkasında seyrediyordum maçı. Birden arkadan birilerinin güldüğünü farkettim. Döndüm baktım ki bir takım insanlar beni seyrediyorlar. Çünkü ben olduğum yerde şutu çekiyorum, pas veriyorum, kalecilik yapıyorum... Sahada ne yapıyorlarsa bizimkiler, aynısını ben de yapıyorum. Futbol aşkının başladığı yıllardı işte. Sonra gelip bir de bizim arka bahçede top oynardık. Kocaman maşrapalarla su içtiğimizi hatırlıyorum. O kadar çok susardık ki. Şimdi ne o yalı var orda, ne de onun büyük arka bahçesi.

Bu arada İstanbul'a gidip geliyordunuz herhalde...

Çocukluğumda gelişlerim olurdu İstanbul'a. Ama çok küçük olduğum için pek birşey anlamıyordum İstanbul'dan. Otuzlu yıllarda İzmir'de hali vakti yerinde olan insanlar yaz tatillerini İstanbul'da geçirirlerdi. Yani şimdikinin tam tersine. Babam da her yaz bizi Gül Cemal vapuruyla, ki o aslında iki bacalı bir Transatlantik'ti, İstanbul'a getirir, Yakacık'ta tatilimizi yapardık. Edindiğim izlenimler vardı yalnızca. Birincisi, bu şehir pisti hala öyle. İkincisi, bu şehir karanlık, çünkü siyah ahşap evler karartıyordu şehri. Üçüncüsüyse, bu şehir çok kalabalıktı. İstanbul'u uzun bir süre beğenmedim ben. Hep İzmir'i tercih ederdim. Ama sonra bunun neden olduğunu da buldum. İzmir bir Akdeniz şehri idi. İstanbul ise Balkan şehirlerine benziyordu. Onun için İzmirliler buraya geldiklerinde yadırgıyor biraz.

Işık Lisesi'nden, burada gittiğiniz ilk maçtan bahseder misiniz bize?

Işık Lisesi bildiğiniz üzere Galatasaray Lisesi'nin kardeş lisesiydi. İzmir'den gelmiş biri olarak Galatasaray'ı daha içerden tanımaya başlamıştım. Bülent-Reha Eken kardeşler de oradaydı. Hatta Bülent bizim muallim muavinimizdi. Oturup maçları konuşurduk. İlk gittiğim maç yine Şeref Stadı'nda idi ama şimdi hatırlamıyorum hangi maç olduğunu. Aklım başıma gelip İstanbul'a geldiğimde Işık Lisesi'nde özel izinle okuyordum ben. Solcu diye okuldan kovulmuştum çünkü. Bir sürü macera geçmişti başımdan. Düşünün hapise girmiş çıkmış bir adam buraya geliyor, Galatasaraylı oluyor

Attila İlhan Kimdir?

15 Hazıran 1925'te Menemen'de doğdu. İzmir Atatürk Lisesi birinci sınıfıntayken mektuplaştığı bir kıza yazdığı Nâzım Hikmet şiirleriyle yakalanmasıyla 1941 Şubat'ında, 16 yaşındayken tutuklandı ve okuldan uzaklaştırıldı. İstanbul Hukuk Fakültesi'ne kaydoldu. Yığın ve Gün gibi dergilerde ilk şiirleri yayınlanmaya başladı. 1948'de ilk şiir kitabı Duvar'ı yayınladı. 1949 yılında, politik nedenlerle ilk kez Paris'e gitti. Fransız toplumu ve orada bulunduğu çevreye illşkin gözlemleri daha sonraki eserlerinde yer alan bir çok karakter ve olaya temel oluşturdu. 1950'li yılları İstanbul - İzmir - Paris üçgeni içerisinde geçiren Attilâ İlhan, bu dönemde ismini yavaş yavaş Türkiye çapında duyurmaya başladı. Daha sonra İstanbul'da gazetecilik serüveni Milliyet ve Gelişim Yayınları ile devam etti. Bir süre Güneş gazetesinde yazan Attilâ İlhan, 1993-1996 yılları arasında Meydan gazetesinde yazmaya devam ettl. Sekiz Sütuna Manşet, Kartallar Yüksek Uçar ve Yarın Artık Bugündür gibi beğenilen dizilerin senaryosunu da yazan Attila İlhan, halen bir televizyon programı yapıyor.

"Futbola dair yenmek yenilmek meselesi söz konusu olunca, bu halkın kulakları dikiliyor."

ama bir bakıyor ki herkes burjuva. Tabii bende müthiş bir hayal kırıklığı. Beşiktaş seyircisine bakıyorum, aslında orda olmam gerekiyor, bana daha yakınlar diyorum ama gel gör ki ben çok fena Galatasaraylı olmuşum. Galatasaray halk nezdinde popüler hale gelinceye kadar bu rahatsızlık devam etti bende. Ama hiç bırakmadım Galatasaraylılığı.

Kimlerle gidiyordunuz maçlara?

Mesela 1960'larda Sadri Alışık'la maçlara giderdik. Başımızdan geçen bir olayı anlatayım sizlere. Bir gün yanımızda Dolapdere'de doğrultmacılık yapan Ermeni bir arkadaşımız, boğazda balıkçılık yapan bir arkadaşımız ve Rum kökenli bir dişhekimi arkadaşımız olduğu halde maça gittik. O yıllarda da adım iyi kötü ortaya çıkmıştı.
Bu Ermeni arkadaşımız da halftaym olunca ekmek arası bişeyler yaptırmaya gitti. Dikkatimizi çekti. Sanki kavga çıkacakmış gibi bir tartışma oluyordu. Biz de dikildik tabii, bakıyoruz. Neyse arkadaşımız elinde ekmeklerle geldi. N'oluyor orada dedik. "Yok be ağabey" dedi. Oradaki o herif var ya, 'şairdir o adam' dedi. 'Ne demek şair, o adam gibi adamdır' dedim ben de". O kadar hoşuma gitmişti ki bu olay benim. Halkın bakış açısı buydu aslında. Oraya gelmişiz, Galatasaray için avaz avaz bağırıyoruz ama hayır işte; taraftarsın orada.

Türk futbolunun bu değişiminde Galatasaray'ı nerede görüyorsunuz?

Bizim halkımız futbolda başarıyı çok önemsiyor. Çünkü diğer konularda başarısızız. Yani dışarıda kendimizi gösteremiyoruz, bilakis taklit ediyoruz. Futbola dair yenmek yenilmek meselesi söz konusu olunca, bu halkın kulakları dikiliyor. Futbolda hep yeniliyorduk. Ama artık durum değişti. Özellikle Galatasaray değiştirdi bu gidişatı. Futbol anlayışımız değişti. Bakın size fıkra gibi bir hikaye anlatayım. Beton Mustafa, Milli Takım'da iken birgün maç yapacaklar. O zaman antrenör de bir yabancı. Hoca tahtanın başına geçmiş, planlar, şemalar anlattıkça anlatıyor. Bittikten sonra Mustafa bir süre çok düşünceli duruyor. Tercümanın yanına gidiyor ve "söyle ona benim adamım kim?" diye soruyor. İşte biz böyle futbol oynuyorduk. Futbolun kendine göre bir diyalektiği var ve o yıllarda bunu katiyen anlamış değildik.

Toplum olarak futbolu çok sevdik diyebilir miyiz?

Futbolu çok sevdik çünkü, biz ciriti de seviyoruz. Bizim yapımızda grup anlayışı, grup rekabeti var. Futbolun yapısı bizim toplumumuzda karşılığını çok güzel buldu.

Ama gençliğinizin Galatasaray'ı biraz üzmüş sizi galiba?

Ne yalan söyleyeyim. Üzdü vallahi. Bizim çocukluğumuzda yıldız takım Fenerbahçe'ydi. Beşiktaş, ancak kırklı yıllarda çok başarılı bir takım kurarak gündeme gelmeye başlamıştı. Mesela bizim hiç iyi kalecimiz olmuyordu o yıllarda. Turgay gelince kurtardık paçayı. Kendisiyle sohbetimiz vardır. Bir gün Turgay'a "Kaleciler 0-0 giden bir maçın son dakikalarında penaltı atılacağı zaman ne düşünür?" diye sormuştum. Turgay'da "Yapma yahu, çok zor bir soru bu" demişti.

Gündüz Kılıç neyi başarmıştı gerçekte size göre?

Gündüz, o yıllarda Galatasaray'ın üç büyüklerin içinde hatırı sayılır bir yer edinmesine neden olmuştu. Bu seyirci sayısını da çok etkilemişti. Bu da başarıyı etkiledi çünkü, bizim o kibar seyircimiz takımı coşturamıyordu. Bu yeni oluşmaya başlayan taife ise her türlü etkileyebiliyordu sahadaki çocukları. Neticede o kalabalık geldi ve Galatasaray halkın takımı oldu. Galatasaray'ın başarısı Gündüz Kılıç'la başladı derken aslında bunu söylüyorum. Galatasaray'ın dramı da bu şimdi. Artık popüler bir takım var ve bu takım Türkiye'nin takımı. Böyle bir takımı yönetmenin de kuralları daha başka tabii.

Attila İlhan küfrediyor muydu maçlarda?

Elbette ediyordum. Hem de en usturuplusundan. Ayıptır söylemesi ben biraz külhanbeyimdir. Mahallemizden geçen delikanlılarla az çatışmamız olmamıştır yani.

Galatasaray'ı bugün nasıl değerlendiriyorsunuz?

Bu seneyi saymazsan Galatasaray son üç sene içinde çok güzel top

oynadı. Renk veriyor. Seyrederken hoşlanıyorsunuz. Eskiden biz bir İngiliz takımıyla oynayacağız ve yedi tane yemeden döneceğiz; böyle birşey yoktu. Şimdi berabere kalınca 'tüh be' diyoruz. Buralara getirdiler bizi. Bu çocuklar yaptı bunları. Ve bu çocuklar da halk çocuklarıydı.

Edebiyat dünyasının, aydınların futbolu, sporu pas geçtiğini söyleyebilir miyiz?

Bana sorarsan onlar yabancı. Türk değil onlar. Türk gibi yaşamıyorlar. Kendileri dar bir dünya içinde, birbirlerini yağlayarak, 'aman sen daha iyisin' şeklinde, durmadan kafa çekerek yaşıyorlar. Bence bu Türkiye'yle beraber yaşamak falan değil. Ben oralarda katiyen görünmeyen bir adamımdır ama hiç ummadığın bir yerde, bir maçta beni görürsün. Giderim, gizlice seyrederim. Televizyonda programda yaptığım için insanlar şimdilerde daha çok tanıyorlar beni. Ne maçı seyredebiliyorsun, ne de bağırabiliyorsun. Eskiden daha rahattım doğrusu.

Siz hiç futbolu eserlerinizde kullanmayı düşündünüz mü?

Bir keresinde romanlarımdan birinde bir futbolcuyu kahraman yapmıştım. Eski futbolcunun dramı büyüktür, hele biraz tanınmış biri olmuşsa. Bir kez Metin Oktay'ı görmüş ve çok üzülmüştüm. Çünkü Metin çok hassas biriydi. Futbolculukta mankenlik gibi, balerinlik gibi belirli bir yaşa kadar yapılabilen bir meslek. Şöhret oluyorsun ama yaşın otuza geliyor ve birden yok oluyorsun. Hayatın içinden enterasan tipler bunlar. Yanılmıyorsam "Ver elini İstanbul" filminde de Feriköylü bir futbolcuyu oyuncu olarak oynatmıştım. Bu malzemeyi kullanmayı ihmal etmedim ama zaten spor dünyasını ihmal etmemek lazım gelirdi. Edebiyat dünyasının büyük kusurlarından birisi bunların içinde yer almamasıdır, bu malzemeyi pas geçmesidir. Aramızdan futbol oynayanlar da vardı. Samim Kocagöz, Orhan Kemal mesela. Yanlış hatırlamıyorsam Orhan, Adana İdmanyurdu'nda oynamıştı.

Avrupa'da, örneğin İngiltere'de futbol, çok hayatın içinden, sosyal bir faaliyet alanı olduğu için sanatsal ürünler sıkça çıkıyor...

Bizde edebiyatçılar hayatın dışında olduğu için böyle oluyor. Bizim edebiyatçıların bildiği yer Cihangir'dir, Beyoğlu'dur. Saksı da yetişmemek için, yazdıklarının gerçek olabilmesi için elimden ne geliyorsa yaptım ben. Benim yazdığım herşey hayatın içinden geliyor. Aksi bir şey olursa, o dakikada tanır okur. Sen oturup ahkam kesiyorsun. Ömründe maç görmemişsin, maça bok atıyorsun olur mu böyle birşey? Bir kere git o hayatı yaşa, o heyecanı gör. Oğlan yeniliyor diye kendini jiletliyor. Bu beşeri bir aksiyon. Bu bir heyecan, hayatın içinden bir şey. Ama sen bunları bilmiyorsun.

Peki Metin Oktay Galatasaray'ın popülerleşmesinde nerede duruyor?

Metin Oktay'ın da Galatasaray'ın popülerleşmesinde etkisi oldu tabii ama yine Gündüz vardı o takımın başında. Takım ruhu diye birşeyden söz edecek olursak bunu Galatasaray'a getiren isim Gündüz Kılıç'tır diyorum. O zaman hepimiz takımla özdeşleşmeye başladık. Daha evvel öyle birşey olmuyordu. Geçen seneki Fenerbahçe taraftarları gibiydik. Durmadan kötülüyorlardı takımı, hocayı. Biz de durmadan yeniliyorduk be kardeşim yahu. İşte, Gündüz zamanında yenmeye başladık bunları. Gündüz, harp meydanından gelmiş bir isimdi. Zaten öyle olmadı mı, çok dil uzatırlar sana.

Fatih Terim'in de benzer bir tarafı var...

Elbette. Fatih'in de böyle bir yanı var. Fakat Gündüz'ün daha sessiz, daha sakin öfkesini kontrol edebilen bir yanı da vardı. Fatih'in de karizması çok güçlü. Futbolcu üzerinde çok tesirli bir kişilik.

Galatasaray'a dair edebi bir çalışma düşünmediniz mi hiç?

Aklıma gelmedi böyle birşey. Futbolla ilgili bir şiir, roman olabilir belki ama sadece Galatasarayla ilgili bir çalışma oldu mu iş değişir. O zaman Fenerli birinin sizi alıp okuması diye bir şey söz konusu olamaz.

Endüstrileşen futbolu nasıl değerlendiriyorsunuz, gelişmeler sizce doğru yönde mi?

Avrupa'da oynanmakta olan futbolun üzerine doğru gidiyoruz. Onlar yavaş yavaş geriliyorlar. Ayrıca bu yalnız futbolla da ilgili değil. Mesela Avrupa'da son elli yıl içerisinde dünya çapında bir şair de yetişmemiştir. Türk futbolu kurumsallaşıyor. Gaziantep'i, Gençlerbirli-

Gündüz Kılıç, Attila İlhan'a göre Galatasaray'ın halka malolmasının mimarlarındandı.

"Bir kere git o hayatı yaşa, o heyecanı gör. Oğlan yeniliyor diye kendini jiletliyor. Bu beşeri bir aksiyon."

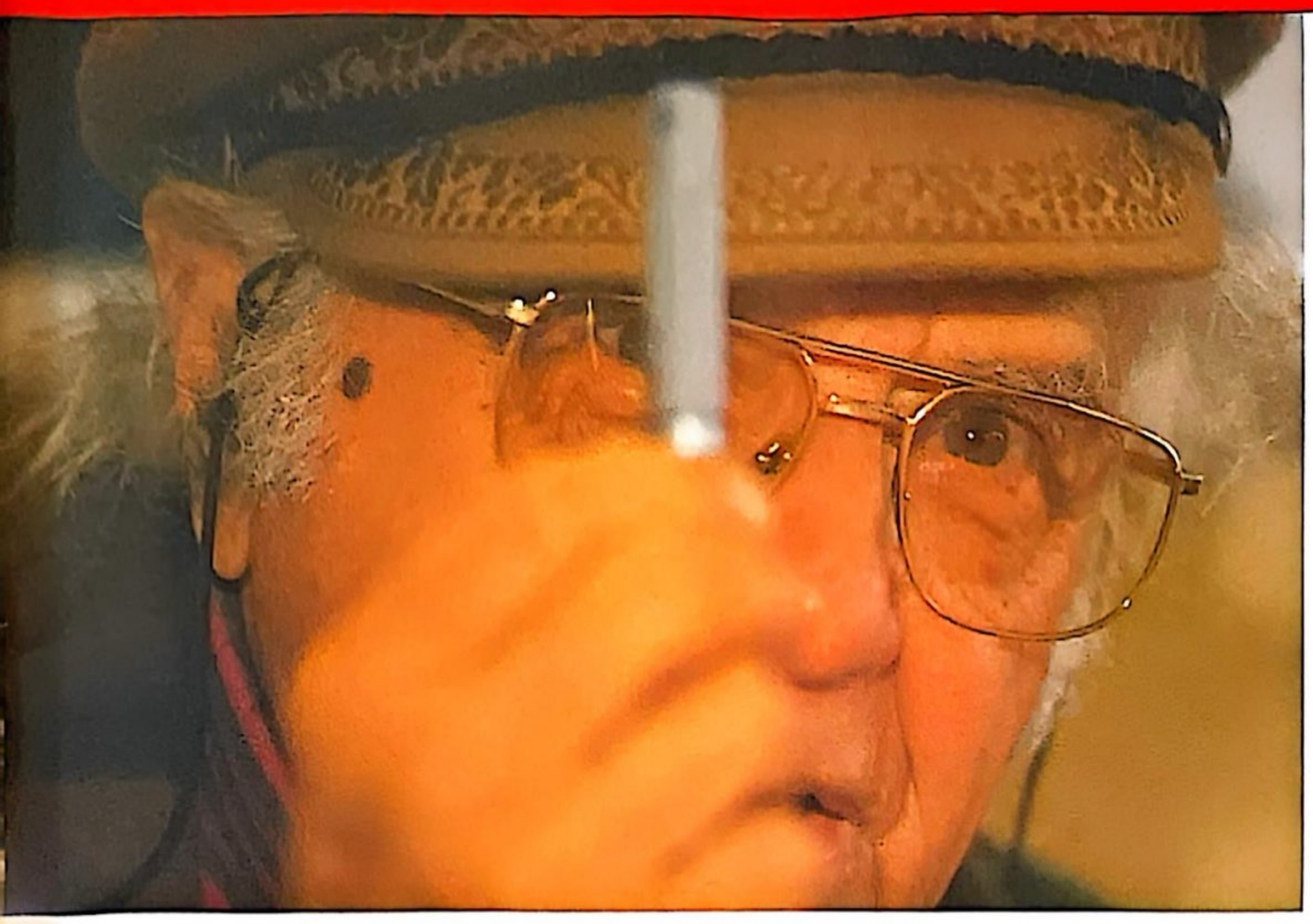

ği'ni, Denizli'yi seyrediyorum ve haa çocuklar bu işleri öğrendiler diyorum. Amatör zamanlara dair bir nostalji hissediyoruz. Bunu anıyoruz ama biz anıyoruz. Bizden sonra ki çocuklar da bugünü anacaklar. Ve bu gün bu iş profesyonel olarak yapılıyor. Sanıyorum ki şimdi futbolun kendi zevkine varma zamanı. Dan dun futbol yok artık. Düşündüm de, bizim Cici Necdet'li takım bu Galatasaray'ın karşısına çıksa duman olur vallahi. Bir düşünsenize; Beşiktaş'ta Recep göbeği hoplatarak koşardı. Beşiktaş'tan emekli olup bize gelmişti ve hala gol atardı ama şimdi hadi çıkar bakalım oraya göbekli bir adamı.

Galatasaray'ın maçlarına gidebiliyor musunuz?

Şu aralar maça gitmem yasak, çünkü bir enfarktüs geçirdim. Yoksa fırsat buldukça hep gittim maçlara. Televizyondan maç seyretmeyi sevmem ben. Size maç üzerinde ukalalık yapma fırsatı veriyor televizyon. Maç seyretme zevki vermiyor. Durduğunuz yerden ahkam kesmeye başlıyorsunuz; ulan sen oraya çık da göreyim ben bir seni, o topa öyle mi vurulurmuş, böyle mi vurulurmuş! Bekara hanım boşamak kolay tabii.

Vallahi çocuklar, gördüğünüz gibi Galatasarayla ilgili herşeyi takip etmeye çalışıyorum. 78 yaşındayım. Futbolun iyi taraflarından biri de budur işte. Siz gençlerle de konuşabiliyoruz böylece.

Geleceği nasıl görüyorsunuz?

Avrupa'da daha çok kupalar alacağımızı düşünüyorum. Çünkü batı Avrupa'da elle tutulur, belirgin bir gerileme var. O da Batı Avrupa'da ki nüfusun yaşlanmasıdır. Bundan yirmi-otuz sene sonra Alman parlementosunda Türkler dörtte üç oranla temsil edilirlerse şaşmayın. Kaç Avrupa takımında, kaç Türk futbolcu oynuyor bir bakmak lazım. Eskiden böyle şeyler hayallerimizdi bizim. Türkiye, Cumhuriyet olduğu zaman Mustafa Kemal Paşa'nın bize gösterdiği hedef muassır medeniyet seviyesidir. Dikkatinizi çekmek istiyorum. Mustafa Kemal Paşa burada Batı medeniyeti demiyor, çağdaş medeniyet diyor ve bunun nerede olacağı belli olmaz. Bir tarihte batıdaydı, bir tarihte doğuda olabilir. Zaten oraya doğru da kayıyor. Aslında bizim yerimiz de orası. Batıda olamıyoruz bir türlü ama onlarla yarışmamız bizi geliştiriyoruz. Bunu Türkiye'de ilk gösteren kurum futbol olmuştur. İlk defa olarak Türk antrenörleri çağdaş manada topun nasıl oynanacağını öğrendiler ve uyguladılar. Darısı şairlerin başına diyeyim. Galatasaray bu konuda çok büyük işler başardı ve ben bundan gururlanıyorum. Mustafa Denizli ve arkasından Fatih Terim bu gelişmeyi kavradılar ve uygulamaya başladılar. Şimdi arkası da geliyor. Avrupa'da var olmaya başaranlar ilk olarak futbolcularımız olmuştur, aydınlarımızın beğenmediği futbolcularımız.

İlhan'ın Gözüyle...

Suat Mamat-Metin Oktay:
Eskilerden Suat Mamat'ı çok beğenirdim. Metin Oktay'la beraber oynuyorlardı. Bir gün Metin sıfırdan top çevirip gol attı. Ve gözümün önünde oldu bu gol benim. Fiziğe aykırı, olacak iş değildi yani. Orta verecek sanıyorsunuz şutu çekiyor ve gol oluyor. Böyle bir futbolcuydu Metin ama ben Suat'ı tercih ediyordum çünkü onun çok başka bir stili vardı.

Hakan Şükür:
Hakan'ın bir ısrarı ve çalışkanlığı var. Onu çok takdir ediyorum. Onun yerinde bir başkası olsaydı çoktan salmıştı kendini.

Kaptan Bülent
Kaptanımız Bülent'i eskiden sevmezdim. Yaşlandıkça sevmeye başladım.

Hasan Şaş:
Bir fenomen bence. Yalnız futbol değil bu çocuğun meselesi, değişik bir edası var. Bu tür insanların meslek hayatı zorlu olur. Çünkü standarta uymuyor. Ona göre bir standart düşünmen lazım. Metin Oktay da böyleydi. Santraforluğu çok enterasandı mesela. Öbür kalenin önünde bekler dururdu. Ama top geldimiydi de golü atardı.

Hagi:
O da bir fenomen. Zaten o çocuğun ailecek Türk olduklarını düşünüyorum. Surat Türk suratı birader, her halde Gagavuz Türklerindendi. Konya'da, Kırşehir'de Hagi'ye benzeyen bir dünya adam bulabilirsin.

Emre:
Emre'den korkuyorum aslında çünkü İtalya tekin değildir. İnşallah Hagi'nin ona vermeye çalıştığı dengeyi bozmaz. Allah tarafından futbolcu olarak yaratılmış bir çocuk o.

Fatih Terim:
Bence Fatih'in konuşması lazım. Açık açık çıkıp 'takımda şunun şunun değişmesi lazım ve bunların yerine adam bulmak zorundayım.Yenilebilirim ama bu takımda ısrar edeceğim' demesi gerek gibi geliyor bana. Bu sene şampiyon da olmayabiliriz ama önümüzdeki yıl olabilirlz işte. Çok açık söylüyorum, bu rlske gırmek lazım. Bu rlskl de Fatlh alabilir zaten. Yapısı buna uygun...

GALATASARAY SPOR KULÜBÜ AYLIK RESMİ DERGİSİ

Galatasaray

4.000.000.-TL (KDV dahildir)

KASIM 2003
YIL 2 SAYI 16

Defansa Taze Kan
ORHAN AK

Rakipler Gözaltında
FLORYA VİDEO ARŞİVİ

Duayen Konuşuyor
DOĞAN KOLOĞLU

Görünmeyen Yüzüyle
ŞAMPİYONLAR LİGİ

Biz Bunu Hep Yapıyoruz
BASKETTE DERBİ KLASİĞİ

Sarı-Kırmızı Mısralar
ATTİLA İLHAN

Eski Açık Sarı Desene
İZLEYENLER KONUŞUYOR

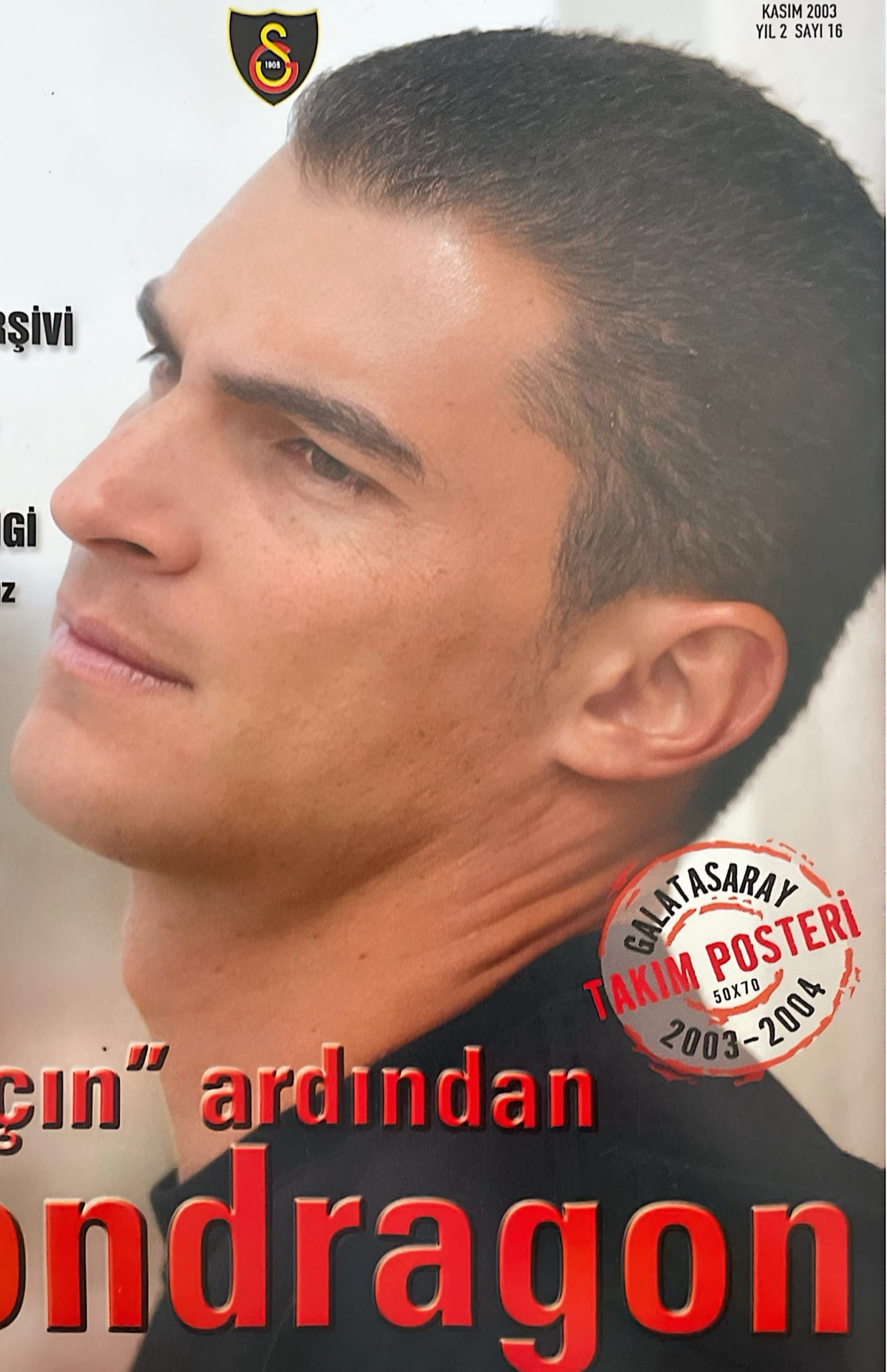

"O maçın" ardından
Mondragon